

Daniels Bog - Nummer Nioghalvtreds

Åbenbaringen af den sidste profetiske hemmelighed: Den klimaktiske åbning ved Løven af Judas stamme

Jeff Pippenger

2024-01-23

Lige før nådetidens afslutning bliver den sidste profetiske hemmelighed åbnet af Løven af Judas stamme, og det er de vise, som forstår den kundskabens forøgelse, der frembringes ved denne åbning. To vidner i Åbenbaringen kaster lys over en del af det, som åbnes på den tid.

Her er visdommen. Den, som har forstand, skal udregne dyrets tal; thi det er et menneskes tal, og dets tal er seks hundrede og seksogtres. ... Og her er den forstand, som har visdom. De syv hoveder er syv bjerge, på hvilke kvinden sidder. Åbenbaringen 13:18; 17:9.

„Den sidste magt, som skal føre krig mod kirken og Guds lov, blev symboliseret ved et dyr med lammehorn,“ er De Forenede Stater. Det er bibelprofetiens sjette rige, og dets riges struktur er den samme struktur (billede) som bibelprofetiens femte rige. Det bliver et rige, hvor kirken hersker over staten, og tvinger derefter hele jorden til at antage netop denne ordning. Foreningen af kirke og stat bliver fuldt udviklet i De Forenede Stater ved den snart kommende søndagslov.

„’Billedet af dyret’ repræsenterer den form for frafalden protestantisme, som vil blive udviklet, når de protestantiske kirker vil søge den civile magts hjælp til håndhævelsen af deres dogmer. ’Dyrets mærke’ mangler endnu at blive defineret.“ The Great Controversy, 445.

Dyrets billede og dyrets mærke er to forskellige symboler, men det er ved søndagsloven, at dyrets billede når sin fulde udvikling.

”Håndhævelsen af søndagshelligholdelse fra de protestantiske kirkers side er en håndhævelse af tilbedelsen af pavedømmet — af dyret. De, som, idet de forstår det fjerde buds krav, vælger at holde den falske i stedet for den sande sabbat, hylder derved den magt, ved hvilken alene dette er påbudt. Men netop ved den handling at håndhæve en religiøs pligt ved verdslig magt ville kirkerne selv danne et billede af dyret; derfor ville håndhævelsen af søndagshelligholdelse i De Forenede Stater være en håndhævelse af tilbedelsen af dyret og dets billede.” The Great Controversy, 448, 449.

Ved søndagsloven bliver De Forenede Staters forfatning fuldstændig omstyrtet, og nationen har fuldt ud skilt sig fra retfærdigheden. Da tvinger De Forenede Stater, under Satans fulde kontrol, verden til at antage det samme system af kirke og stat, som netop er blevet etableret i De Forenede Stater. Verdensregeringen er De Forenede Nationer, og den romerske kirke er den kirke, der hersker over forholdet.

„Verden er fyldt med storm og krig og splid. Dog vil folkene under ét overhoved — den pavelige magt — forene sig for at sætte sig op imod Gud i hans vidners person.“ Testimonies, bind 7, s. 182.

Det system af kirke og stat, som i profetien fremstilles som dyrets billede, er også en trefoldig forening af dragen, dyret og den falske profet. De ti konger i Johannes' Åbenbaring sytten, som er det syvende hoved, repræsenterer dragens magt.

„Konger og herskere og guvernører har påført sig selv antikrists mærke og fremstilles som dragen, der går bort for at føre krig mod de hellige — mod dem, som holder Guds bud og har Jesu tro.“ Testimonies to Ministers, 38.

De »ti konger« repræsenterer De Forenede Nationer, hvis religion er spiritisme, og den falske profets religion er frafalden protestantisme, og dyrets religion er katolicisme, som ganske enkelt er spiritisme dækket med en bekendelse til kristendommen.

„Ved det dekret, der håndhæver pavestolens institution i overtrædelse af Guds lov, vil vor nation fuldstændigt løsrive sig fra retfærdigheden. Når protestantismen skal række sin hånd over kløften for at gribe den romerske magts hånd, når den skal række over afgrunden for at slutte hånd med spiritualismen, når vort land under indflydelsen af denne trefoldige forening skal forkaste ethvert princip i sin forfatning som en protestantisk og republikansk regering og skal træffe foranstaltninger til udbredelsen af pavelige falskheder og vildfarelser, da kan vi vide, at tiden er kommet for Satans forunderlige virke, og at enden er nær.“ Testimonies, bind 5, 451.

Ved søndagsloven fuldbyrdes den trefoldige forening af dragen, dyret og den falske profet. De Forenede Stater tvinger da verden til at acceptere De Forenede Nationers ene-verdensregering, for verden kastes ved søndagsloven ud i en stor krise, idet islam bringer dom over De Forenede Stater for håndhævelsen af tilbedelsen af solen. Satan fremtræder derefter for at give sig ud for Kristus, og idet De Forenede Stater tvinger verden til at acceptere den ene verdens sammenslutning af kirke og stat, tvinger de også verden til at acceptere søndag som hviledag. Den samme prøvelsesproces, som har fundet sted i De Forenede Stater, bringes da over hele verden.

„Fremmede nationer vil følge De Forenede Staters eksempel. Skønt hun går forrest, vil den samme krise dog komme over vort folk i alle dele af verden.“ Testimonies, bind 6, 395.

Princippet om, at nationalt frafald efterfølges af national undergang, rammer hvert land, idet de antager solens dag som tilbedelsens dag. Den tiltagende krise er den „ene time“, hvori de ti konger hersker sammen med paven, „syndens menneske“. De blev enige om at give deres syvende kongerige til den pavelige myndighed, fordi de bringes til at tro, at pavedømmets moralske autoritet er nødvendig for at forene verden imod den tiltagende krig mod islam. I 1798 var De Forenede Nationer endnu ikke trådt ind i historien.

Og de ti horn, som du så, er ti konger, som endnu ikke har fået noget rige; men de får myndighed som konger én time sammen med dyret. Disse har ét sind og giver deres magt og styrke til dyret. De skal føre krig mod Lammet, og Lammet skal sejre over dem; thi han er herrers Herre og kongers Konge; og de, som er med ham, er kaldede og udvalgte og trofaste. Åbenbaringen 17:12–14.

Som det altid har været tilfældet med paven, vil konger levere magten, for at pavedømmet kan udføre forfølgelsen mod Guds folk, og det er de ti konger, der fører krig mod Lammet, men de gør det på befaling af »syndens menneske«. »Syndens menneske« er også den »mand«, som de syv menigheder tager fat i i Esajas kapitel fire.

Og på den dag skal syv kvinder gribe fat i én mand og sige: Vi vil spise vort eget brød og bære vore egne klæder; lad os blot blive kaldt ved dit navn, for at vor vanære må blive taget bort. På den dag skal Herrens gren være skøn og herlig, og landets frugt skal være ypperlig og smuk for dem af Israel, som er undsluppet. Esajas 4:1, 2.

De „syv kvinder“ repræsenterer, at pavedømmet (syndens menneske) har herredømme over alle jordens kirker, ligesom det har herredømme over alle nationerne. Den „skændsel“, som kirkerne ønsker at undgå, er den „skændsel“ at forkaste kravet om at tilbede på søndag. Trofaste sabbatsholdere vil blive forfulgt for deres troskab, og islam vil også nægte at holde solens dag. Den overenskomst, som De Forenede Stater arrangerer mellem pavedømmet og De Forenede Nationer, er, at syndens menneskes moralske autoritet er det, der behøves for at lede verden til at acceptere krigsførelsen mod islam for at skabe fred på jorden.

Men om tiderne og timerne, brødre, har I ikke behov for, at jeg skriver til jer. For I ved selv ganske nøje, at Herrens dag kommer som en tyv om natten. Når de siger: Fred og tryghed, da kommer pludselig undergang over dem, som veer over en kvinde, der skal føde; og de skal ingenlunde undslippe. Men I, brødre, er ikke i mørke, så den dag skulle overraske jer som en tyv. I er alle lysets børn og dagens børn; vi hører ikke natten til, ej heller mørket. 1
Thessalonikerbrev 5:1–5.

Budskabet om „fred og sikkerhed“ i Bibelens profeti, som altid fremstilles som et falsk budskab, er kun logisk i en periode, hvor der ikke er fred og sikkerhed. Der er ingen grund til at fremføre et budskab om „fred og sikkerhed“, når fred og sikkerhed findes. Islam fjerner al fred og sikkerhed. Den „pludselige undergang“, som er forbundet med det falske budskab, er en undergang, der tiltager, for den er som „en kvinde“ i „veer“. Den første fødselsveer i det tredje ve-råb var den 11. september 2001.

I Elias' og Johannes Døbers profetiske linjer illustreres den pavelige magts bedrag. Da Akab rejste tilbage til Samaria for at underrette Jezabel om, at Elias' Gud var den sande Gud, fordi han havde ladet ild fare ned fra himmelen, indså Akab da, at Jezabel havde bedraget ham med hensyn til sit had til Elias. Det samme had og den samme bedragelse blev illustreret, da Herodes ved sin fødselsdagsfest lovede Salome halvdelen af sit rige. Salome var Herodias' datter; således var Herodes dragen, Herodias var pavedømmet, og Salome var den falske profet.

I beretningen blev den forførende magt i Salomes dans brugt til at få Herodes (de ti konger) til at overgive halvdelen af deres rige til en kirke (en kvinde). Kvinden (Salome) stod under sin moders (katolicismens) ledelse, og Herodes opdagede for sent, at Herodias' holdning til Johannes var den samme, som Jezebels var til Elias. I begge tilfælde må sabbatsholderne dø.

Islam fjerner gradvist, men hurtigt, fred og sikkerhed fra planeten jorden og fører derved menneskeheden sammen imod islam. Islams hastigt eskalerende krigsførelse repræsenterer det

argument, der anvendes til at etablere dyrets verdensomspændende billede i de sidste dage. Den vildfarelse, som bringes over verden (de ti konger), bringes af De Forenede Stater (Salome), og den får verden til at tro, at de må forene sig imod islam; men de opdager for sent, at denne ordning blot var et påskud, der skulle bruges til at forfølge sabbatsholdere. Vildfarelsen er en del af grunden til, at de ti konger hader skøgen, skønt de under tvang gik med til at give deres syvende kongerige til hende.

Og de ti horn, som du så på dyret, disse skal hade skøgen og gøre hende øde og nøgen og æde hendes kød og brænde hende op med ild. For Gud har lagt det i deres hjerter at fuldbyrde hans vilje og at være enige og give deres rige til dyret, indtil Guds ord skal være fuldbyrdet. Åbenbaringen 17:16, 17.

Globalisterne i De Forenede Nationer er ikke blot jordens „konger“, men de fremstilles også som „købmænd“; globalisterne består således af både politiske og økonomiske magter. Grunden til, at den engel, som bragte Johannes synet i Johannes' Åbenbaring sytten og atten, var at vise Johannes dommen over Tyrus' store skøge. Begge kategorier af globalister sørger over pavedømmets død.

Derfor skal hendes plager komme på én dag: død og sorg og hungersnød; og hun skal fuldstændig opbrændes med ild; thi stærk er den Herre Gud, som dømmer hende. Og jordens konger, som har bedrevet hor med hende og levet i vellyst sammen med hende, skal begræde hende og jamre over hende, når de ser røgen af hendes brand, idet de står langt borte af frygt for hendes pine og siger: Ve, ve, du store stad Babylon, du mægtige stad! thi på én time er din dom kommet. Og jordens købmænd skal græde og sørge over hende; thi ingen køber deres varer mere. Åbenbaringen 18:8–11.

Både købmændene og kongerne står langt borte og råber: „Ve, ve!“ Ordet „ve“ på græsk oversættes med „ve“ i Ottende Kapitel af Åbenbaringen.

Og jeg så, og hørte en engel flyve midt gennem himlen, som sagde med høj røst: Ve, ve, ve over dem, som bor på jorden, på grund af de øvrige røster af de tre engles basuner, som endnu skal lyde! Åbenbaringen 8:13.

De tre Veer repræsenterer den femte, sjette og syvende Basun, og de er symboler på islam. Kongerne, købmændene og skibsførerne råber alle: “ve, ve” tre gange i kapitel atten.

Og jordens konger, som har drevet hor med hende og levet i vellyst med hende, skal begræde hende og jamre over hende, når de ser røgen af hendes brand, idet de står langt borte af frygt for hendes pine og siger: Ve, ve, du store stad Babylon, du stærke stad! for på én time er din dom kommet. ... Købmændene med disse varer, som var blevet rige ved hende, skal stå langt borte af frygt for hendes pine, grædende og sørgende, og sige: Ve, ve, den store stad, som var klædt i fint linned og purpur og skarlagen og smykket med guld og ædelstene og perler! For på én time er så stor rigdom blevet til intet. Og hver skibsfører og alle, som sejler med skibe, og søfolkene og alle, som handler på havet, stod langt borte, og råbte, da de så røgen af hendes brand, og sagde: Hvilken stad er som denne store stad! Og de kastede støv på deres hoveder og råbte, grædende og sørgende, og sagde: Ve, ve, den store stad, ved hvis kostbarhed alle, som havde skibe på havet, blev rige! for på én time er den blevet lagt øde. Åbenbaringen 18:9-10,

15–19.

Den „time“, hvori pavedømmets dom fuldbyrdes, er den „time“ i Åbenbaringen kapitel elleve, det vil sige „timen for det store jordskælv“, og den repræsenterer søndagslovens tidsperiode, som begynder med søndagsloven i De Forenede Stater og fortsætter, indtil Mikael står frem, og menneskets prøvetid afsluttes. Globalisterne, som hadede skøgen, men stadig var enige om at give deres rige til hende i én time, gentager ikke blot „ve, ve“ (ak, ak) tre gange, men de stiller også spørgsmålet: „Hvilken by er som denne store by?“ Det samme spørgsmål stillede de også i Ezekiels Bog.

Og de skal lade deres røst høre imod dig og råbe bitterligt, og de skal kaste støv på deres hoveder; de skal vælte sig i asken. Og de skal gøre sig aldeles skaldede for din skyld og binde sæk om sig, og de skal græde over dig med hjertets bitterhed og med bitter klage. Og i deres jamren skal de optage en klagesang over dig og klage over dig og sige: Hvilken by er som Tyrus, som den ødelagte midt i havet? Da dine varer drog ud fra havene, mættede du mange folk; du gjorde jordens konger rige ved mængden af din rigdom og din handelsvare. På den tid, da du brydes af havene i vanddybderne, skal dine handelsvarer og hele din skare midt i dig falde. Alle øernes indbyggere skal forfærdes over dig, og deres konger skal gribes af stor rædsel, deres ansigter skal være forstyrrede. Købmændene blandt folkene skal pifte ad dig; du skal blive til rædsel og skal aldrig mere være til. Ezekiel 27:30–36.

Ezekiel identificerer byen som „Tyrus“, der er „ødelagt midt i havet“? Esajas, som taler om Tyrus' skøge, der også er Åbenbaringens store skøge, som er den katolske kirke, identificerer hende også som den kronende stad.

Er dette jeres jublende by, hvis oprindelse går tilbage til fortidens ældste dage? Hendes egne fødder skal føre hende langt bort for at opholde sig som fremmed. Hvem har fattet denne beslutning imod Tyrus, den kronende by, hvis købmænd er fyrster, hvis handelsfolk er jordens fornemme? Hærskarers HERRE har besluttet det for at vanære al herligheds hovmod og bringe alle jordens fornemme i foragt. Esajas 23:7–9.

Pavedømmet er den „kronede stad“, for det er hun, som gør krav på at sidde som en dronning over den trefoldige union.

Hvor meget hun har herliggjort sig selv og levet i vellyst, så megen pine og sorg giv hende; for hun siger i sit hjerte: Jeg sidder som dronning og er ikke en enke, og sorg skal jeg aldrig se. Åbenbaringen 18,7.

Ezekiel sagde i sin klagesang over Tyrus, at skøgens dom fuldbyrdes „midt i havet“.

Og Herrens ord kom atter til mig og sagde: Nu, du menneskesøn, optag en klagesang over Tyrus. ... Tarshishs skibe sang om dig på dit marked; og du blev fyldt og gjort overmåde herlig midt ude i havene. Dine roere har ført dig ud på de store vande; østvinden har knust dig midt ude i havene. Ezekiel 27:1, 2, 25, 26.

Det er „østvinden“, der bringer dom over Tyrus' skøge, den kronede stad, og „østvinden“ er et symbol på islam. Den krig, som de ti konger fører imod islam, er det, der tilintetgør de sidste dages

pavedømme. De ti kongers erkendelse af, at de er blevet bedraget, frembringer også frygt i deres hjerter.

Skøn i sin højhed, al jordens glæde, er Zions bjerg, mod nordens sider, den store Konges stad. Gud er kendt i dens paladser som en tilflugt. Thi se, kongerne samledes, de drog frem til hobe. De så det, og så forundredes de; de blev forfærdede og skyndte sig bort. Rædsel greb dem dér, og smerte som hos en kvinde i fødselsveer. Du knuser Tarsis' skibe med en østenvind. Som vi har hørt, således har vi set det i Hærskarers Herres stad, i vor Guds stad: Gud vil grundfæste den til evig tid. Sela. Salmernes Bog 48:2–8.

Globalisterne betragtede Guds rige, sådan som det repræsenteres ved byen Jerusalem, men valgte „den store stad“ Babylon som deres hoved. Når Gud dømmer den store stad, råber og klager de, idet de erkender, at de er fortabte, for den store stad, som de valgte, knuses midt i havet ved den krig, som Islam (østenvinden) bringer over dem. Og krigen er en gradvis optrappende krig, for den er som en kvinde i fødselsveer.

Det Guds rige, som de har forfulgt for pavedømmets skyld, er fremstillet i Daniels bog kapitel to, hvor vi får at vide, at i «disse [globalistiske] kongers dage» vil Gud oprette sit evige rige.

Og i disse kongers dage skal himmelens Gud oprette et rige, som aldrig i evighed skal gå til grunde; og riget skal ikke overgives til andre folk, men det skal knuse og tilintetgøre alle disse riger, og det skal bestå til evig tid. Daniel 2:44.

Milleritterne troede, at de levede i »disse kongers dage«, men de ti konger i Johannes' Åbenbaring sytten var endnu ikke trådt frem i historien; ja, de er først nu ved at komme til syne. Milleritterne havde ret, men deres syn var begrænset. Guds rige, som oprettes i de kongers dage, der omtales i Johannes' Åbenbaring sytten og atten, er den tidsperiode, der er den sildige regn.

„Jeg så, at alle ting med intens forventning skuer frem og retter deres tanker mod den forestående krise foran dem. Israels synder må gå forud til dom. Enhver synd må bekendes i helligdommen; da vil værket gå fremad. Det må gøres nu. Resten i trængselens tid vil råbe: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?“

„Den sildige regn kommer over dem, som er rene — da vil alle modtage det, som tidligere.“

"Når de fire engle slipper taget, vil Kristus oprette sit rige. Ingen modtager den sildige regn undtagen dem, der gør alt, hvad de kan. Kristus ville hjælpe os. Alle kunne være sejrende ved Guds nåde, gennem Jesu blod. Hele himlen er interesseret i værket. Engle er interesserede." Spalding and Magan, 3.

I tiden for den sene regn, når englens slipper de fire vinde løs, er det i „disse kongers dage“, at Kristus opretter sit rige. Den sene regn er fremadskridende og begyndte at falde som et let drys den 11. september 2001, da det tredje Ve ankom til historien, men nationernes vrede blev straks holdt tilbage. Den fortsætter med at tiltage i styrke indtil søndagsloven i De Forenede Stater, hvor den frembringer national undergang. Denne tiltagende dom fortsætter derpå, idet hver anden nation følger De Forenede Staters eksempel og derfor lider de samme domme. Den tiltager indtil nådetidens afslutning. Den skrider frem som en kvinde i fødselsveer.

Vi vil fortsætte betragtningen af den ottende, som er en af de syv, i den næste artikel.

„Så længe de, som bekender sig til sandheden, tjener Satan, vil hans helvedesagtige skygge afskære deres syn på Gud og himlen. De vil være som dem, der har mistet deres første kærlighed. De kan ikke skue de evige realiteter. Det, som Gud har beredt for os, fremstilles i Zakarias, kapitel 3 og 4, og 4,12–14: ‘Og jeg svarede igen og sagde til ham: Hvad er disse to olivengrene, som gennem de to gyldne rør tømmer den gyldne olie ud af sig selv? Og han svarede mig og sagde: Ved du ikke, hvad disse er? Og jeg sagde: Nej, min herre. Da sagde han: Disse er de to salvede, som står hos hele jordens Herre.’“

„Herren er fuld af hjælpekilder. Hos Ham er der ingen mangel på midler. Det er på grund af vor mangel på tro, vor jordbundethed, vor billige tale, vor vantro, som kommer til udtryk i vor samtale, at mørke skygger samler sig om os. Kristus åbenbares ikke i ord eller karakter som den, der er lutter herlighed, og den ypperste blandt titusinder. Når sjælen nøjes med at ophøje sig til forfængelighed, kan Herrens Ånd gøre lidet for den. Vort kortsynede blik skuer skyggen, men kan ikke se herligheden hinsides. Engle holder de fire vinde tilbage, fremstillet som en vred hest, der søger at bryde løs og fare hen over hele jordens overflade, med ødelæggelse og død i sit spor.“

„Skal vi sove lige på selve randen af den evige verden? Skal vi være sløve og kolde og døde? O, at vi måtte have Guds Ånd og ånde i vore menigheder indblæst i Hans folk, så de måtte stå på deres fødder og leve. Vi behøver at se, at vejen er smal, og porten trang. Men når vi går ind gennem den trange port, er dens vidde uden grænse.“ Manuscript Releases, bind 20, 217.